

Sygn. akt III CZ 22/09

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi M. K. o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego

z dnia 31 stycznia 2003 roku w sprawie [...]

z wniosku J. G.

przy uczestnictwie J. Ż. I innych, o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 czerwca 2009 r.,

zażalenia skarżącej M. K. na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 14 października 2008 r.,

oddala zażalenie i przyznaje radcy prawnemu J. W. od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy) kwotę 500 zł z 22 % podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14.10.2008 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończonę prawomocnym postanowieniem tego Sądu z 31.01.2003 r. II Ca 691/02, wniesioną przez wnioskodawczynię M. K. W uzasadnieniu wskazano, że nie zachodzi ustawowa podstawa wznowienia w art. 403 § 2 k.p.c. w postaci wykrycia takich okoliczności faktycznych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W szczególności podniesiono, że okoliczność nabycia nieruchomości będącej przedmiotem zasiedzenia od żony J. R., a nie – jak przyjął Sąd – od M. S., była znana wnoszącej skargę o wznowienie, gdyż okoliczność ta była przez nią powoływana w postępowaniu w sprawie I Ns 1194/97 (k. 302 akt tej sprawy). Tym samym nie występuje ustawowa podstawa wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c.

W odniesieniu do podstawy wznowienia z art. 401 pkt 2 k.p.c. w postaci braku należytej reprezentacji, Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. termin 3 miesięcy do wniesienia skargi, liczy się od dnia, w którym o wyniku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Wnosząca skargę nie zachowała tego terminu, skoro o treści orzeczeń zapadłych w sprawie I Ns 1194/97 i II Ca 691/01, skarżąca dowiedziała się nie później niż 9.06.2004 r., kiedy wniosła pierwszą skargę o wznowienie postępowania. Wnosząca skargę zaskarżyła to postanowienie zażaleniem zarzucając naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione. W szczególności nie można podzielić zarzutu naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, iż skargę wniesiono po upływie przypisanego terminu, gdy chodzi o podstawę wznowienia wskazaną w art. 401 pkt 2 k.p.c. Skarżąca kwestionuje, że o tej podstawie wznowienia dowiedziała się nie później niż 9.06.2004 r., kiedy wniosła pierwszą skargę o wznowienie postępowania. Twierdzi, że istotnie w tej dacie wniosła po raz pierwszy skargę o wznowienie postępowania, ale była ona oparta na innych podstawach i nie miała świadomości, że nie była należycie reprezentowana przez pełnomocnika. W związku z tymi twierdzeniami należy zauważyć, że w świetle

art. 407 § 1 k.p.c. są to okoliczności, które nie są istotne. Art. 407 § 1 k.p.c. jednoznacznie stanowi, że gdy podstawą wznowienia jest brak należytej reprezentacji, to 3 miesięczny termin liczy się od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Jeśli więc, co jest bezsporne, pierwszą skargę o wznowienie skarżąca wniosła w dniu 9.06.2004 r., to musiała najpóźniej w tej dacie dowiedzieć się o wyroku. Ta też okoliczność decyduje o początku biegu 3 miesięcznego terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Tego terminu wnosząca skargę nie zachowała.

W odniesieniu do podstawy wznowienia w art. 403 § 2 k.p.c. należy zauważyć, że w samym zażaleniu wnosząca skargę przyznaje, że w toku postępowania w przedmiotowej sprawie wskazywała, że działka przy ul. B. [...] w K. była pierwotnie własnością J. R., a nie M. S. To jest istotna okoliczność, która znana była wnoszącej skargę. Jeśli więc wnosząca skargę wniosowała obecnie o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków R. R. i jego matki, to przecież nie wskazała nawet, że z tych dowodów nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Oznacza to, że nie została spełniona przesłanka z art. 403 § 2 k.p.c., warunkująca wznowienie postępowania.

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ §.3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.